

stínohry

helena bezecná

stínohry

helena bezecná

“I po té, co Tůň beze zbytku pohltí můj stín, ještě dlouho pozoruji její hladinu. Nezůstala na ní ani vlnka. Voda je modrá jako oči zvířat a právě tak tichá. Bez svého stínu si připadám, jako bych zůstal sám samojediný v tom nejodlehlejší koutě vesmíru. Nemůžu už nikam jít, nemůžu se nikam vracet. Tady je konec světa a z toho už žádné cesty nevedou. Tady svět dospěl k závěru a už jenom tiše spočívá.”

Haruki Murakami

Když jsem byla malá, hrávali jsme s kamarády takovou hru – šlapali jsme na cizí stíny. Dodnes cítím to ponížení a vztek, když se někomu podařilo šlápnout mému stínu na hlavu. Mám svůj stín ráda. Příkládám mu velkou důležitost, bez něj se necítím celistvá. A zajímají mě i cizí stíny. Fascinuje mě jejich tichý svět, jejich pomíjivost a proměnlivost. Líbí se mi, jak si zahrávají s mou představivostí.

Svět stínů existuje právě tady a teď a jeho existence závisí na existenci světla. Svět stínů je dvojrozměrný.

Svět stínů je můj kinematograf.

Helena Bezecná, 2025

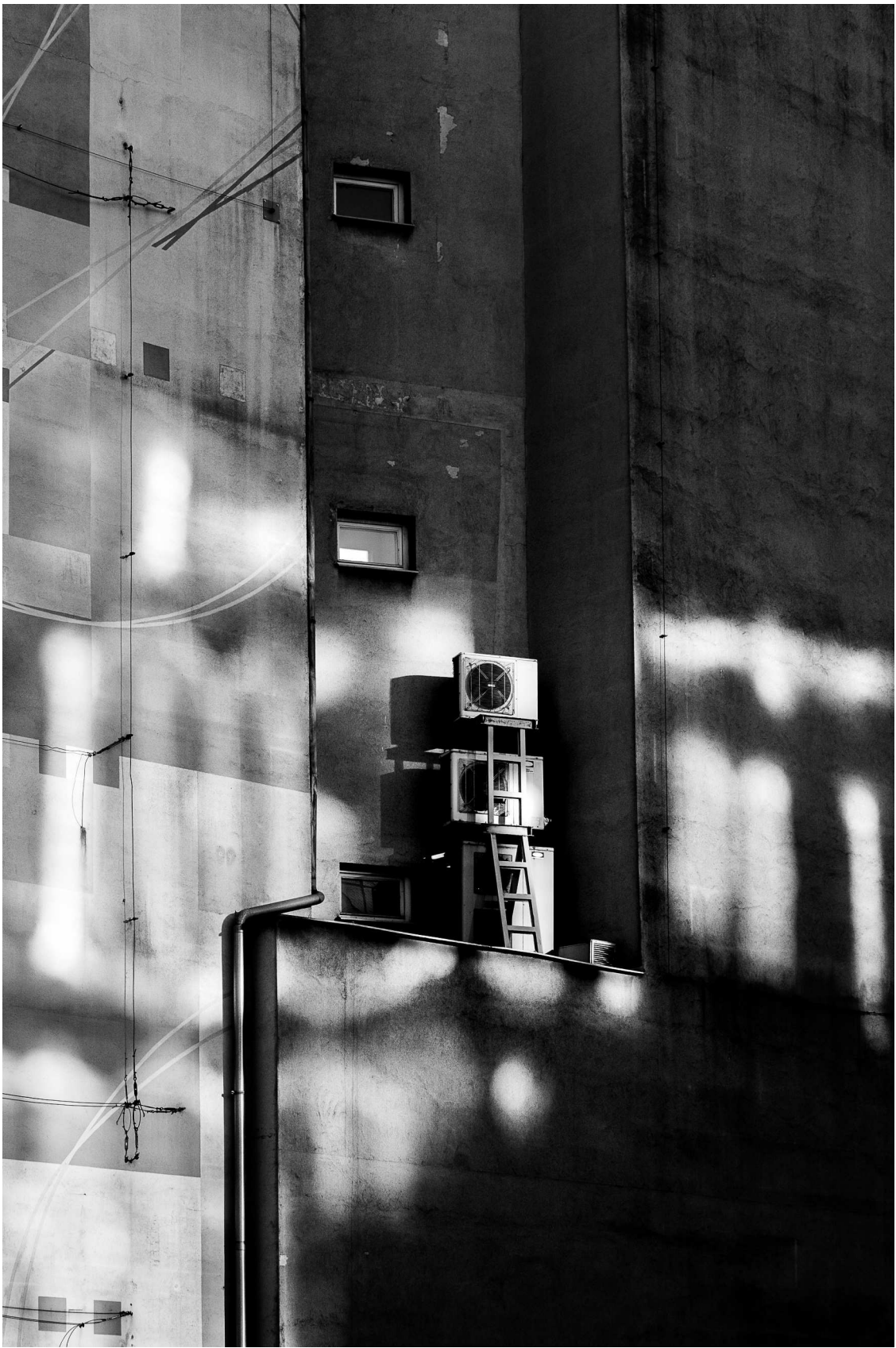

"Jsme jen prach a stín."

Quintus Horatius Flaccus

Designed using Adobe Photoshop Lightroom

